

opusdei.org

A Prelátus 2010. februári levele

E havi levelében a prelátus újabb Mária-évet hirdet az Opus Deiben, hogy így adjunk hálát Istennek azért, hogy 80 évvel ezelőtt Szent Josemaría meglátta, hogy az Opus Dei a nők számára is út az életszentség felé.

2010.02.22.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Ebben a hónapban lesz 80 éve, hogy Szent Josemaría meglátta, hogy az Opus Dei a nőknek is szól. Tudjuk, hogy 1928. október 2-án, amikor az alapításra vonatkozó fényt megkapta Istentől, az Atyánk úgy gondolta, hogy a Műben csak férfiak lesznek. Ezért elképzelhetjük, mekkora meglepetést és örömet érzett, amikor néhány hónappal később, 1930.

február 14-én az Úr értésére adta, hogy a nőkre is számít abban, hogy a hivatásbeli munka és a mindennapi élet körülményei közötti szentté válás üzenetét példájuk és szavaik által mindenhova eljuttassák.

Évekkel később – az isteni Gondviselés iránti mély hálával – azt mondta, hogy ***az Úr e kifejezett kívánsága és a nővéreitek nélkül a Mű félkarú maradt volna.***^[1]

Gyakran fejezte ki így magát, leányaim, hogy érzékeltesse, mekkora felelősség terhel mindnyájatokat. Bár nem egészen tartozik ide, arra kérlek benneteket,

hogy imádkozzatok egy szándékért,
amely nagy örömet szerez majd
nektek.

1930. február 14-étől fogva Szent
Josemaría arra törekedett, hogy az
életszentség eme útját a világban,
vagyis az Opus Deit mindenféle
hivatású, fajú és mindenféle
körülmények között élő nők előtt
megnyissa. Most hálával fordulunk a
Szenhááromság felé, mivel ez a mű
mélyen és széles körben gyökeret
vert az egész világon, annak ellenére,
hogy – különösen kezdetekben –
nagy nehézségeket kellett
leküzdenie. Ha Szent Josemaría
tanítása az evilági élet
megszenteléséről a múlt század
'30-as és '40-es éveiben oly sok
akadályba ütközött, nem nehéz
elképzelni, milyen nehézségek
adódtak ezekhez, amikor a nőket is
elkezdte arra hívni, hogy
szenteljenek meg minden becsületes
emberi munkát.

Ma a munka világának rengeteg területén a nők előtt – nagyon is helyesen – ugyanolyan lehetőségek állnak, mint a férfiak előtt, azonban nyolcvan évvel ezelőtt ez nem így volt. Ritkaságszámba ment, ha például nők egyetemen tanultak vagy eljártak otthonról dolgozni – kivéve azokat a kétkézi munkákat, melyeket mindig is végeztek –, és még ritkábban fordult elő, hogy felelősségteljes pozíciót töltöttek be a polgári, társadalmi vagy tudományos életben. Néhány évtizeddel később a II. Vatikáni Zsinat a következőket hirdette ki: „Közeledik az óra, sőt már itt is van, amelyben a nő hivatása teljesen föltárul, az óra, melyben a nő a társadalomban eddig soha el nem ért befolyásra, kisugárzásra tesz szert. Ezért most, amikor az emberiség olyan mélyreható változáson megy át, az evangéliumi lelkületű nők sokban segíthetik az embereket, hogy el ne csüggedjenek.”[2]

Azóta nagy utat tettünk meg számtalan ember erőfeszítéseinek köszönhetően, akik segítettek biztosítani, hogy a nők méltóságát, a férfiakéval egyenlő jogait és kötelességeiket általánosan elismerjék, még a polgári törvények is. E személyek között – ezt el kell ismernünk – különleges szerepet játszott Szent Josemaría, aki az első pillanattól fogva arra buzdította a leányait és a Műhöz közeledő nőket, hogy törekedjenek az elérhető célok megvalósítására az emberi tevékenységek legkülönbözőbb területein. Sok konkrét esemény jut eszembe ennek kapcsán: attól az erőtől kezdve, amellyel buzdította a szükséges értelmi képességekkel rendelkezőket arra, hogy nagy karriert fussanak be szakmai életükben (a kultúra, tudomány stb. terén) egészen azon, semmivel sem kisebb törekvéséig, hogy gondoskodjon róla, hogy a nők által a társadalomnak a munka egyéb

területein nyújtott mérhetetlen
szolgálatát szintén elismerjük.
Közvetlen sürgetésének
köszönhetően jött létre a világ
minden táján sok oktatási intézmény,
amely a fiatal nők háztartási
munkára való felkészítését tűzte ki
céljául, hogy e feladatok is
megkapják azt az elismerést – mind a
polgári törvényekben, mint a
társadalmon belül –, amelyet
megérdemelnek.

Hálát adok Istennek, amiért a
Prelatúra hívei sok más jó akaratú
emberrel együtt szerte a világon
előmozdították ezt a nőkről alkotott
keresztény képet, és ezt teszik
továbbra is. Azonban még mindig
sok tennivaló akad. Bár sok helyütt
széles körben elismerik a nők
méltóságát és szerepét, másutt ez
még mindig sokat várat magára.
Mindenesetre nekünk, Isten
leányainak és fiainak továbbra is
törekednünk kell rá, hogy ez valóra

váljon, és meg kell mutatnunk, hogy – amint az Atyánk írta – **a nők fejlődése, érettsége és egyenrangúsága nem szabad, hogy a férfiakkal való egyenlőség – egyformaság – tettetése legyen, szolgai utánzása annak, ahogy a férfiak teszik a dolgokat. Ez nem vezetne sehova. A nők csak veszítenének ezzel, nem azért, mert jobbak vagy rosszabbak, mint a férfiak, hanem mert különbözőek. A lényegét tekintve – amelyet a polgári és egyházi törvényeknek egyaránt figyelembe kell venniük – beszélhetünk egyenlő jogokról, mivel a nők, akárcsak a férfiak, rendelkeznek a személyek és Isten gyermekeinek méltóságával. Mindazonáltal ezen alapvető egyenlőség alapján mindenkinek azt kell megvalósítania, ami az ő sajátja. Ebben az értelemben a női egyenjogúság azt jelenti, hogy valódi lehetőségeket kell kínálni a**

nők számára, hogy a lehető legteljesebben fejlesszék képességeiket: a saját, csak rájuk jellemző és a minden nőben közös képességeiket. A törvény előtti egyenlőség, egyenlő lehetőségek nem nyomják el ezt a sokszínűséget, amely csak gazdagabbá teszi az egész emberiséget, hanem feltételezik és támogatják azt.[3]

2008-hoz hasonlóan, amikor a Mű alapításának 80. évfordulóját ünnepeltük, úgy gondoltam, hogy a hálaadás legjobb módja az, ha e hónapokat Szűz Máriával kézen fogva járjuk végig. Ezért nagy örömmel hirdetek ki az Opus Deiben egy új *Mária-évet*, amely idén február 14-étől 2011. február 14-ig tart. E hónapok során igyekezzünk nagyobb és jobb tisztelettel fordulni Édesanyánk felé, mindenekelőtt azáltal, hogy nagy figyelemmel imádkozzuk a rózsafüzért,

elmélkedünk róla, és terjesztjük az áhítat e formáját a családjaink és barátaink körében. Adjunk hálát továbbá Istennek azon nők munkájáért, akik a Prelatúra központjairól anyagi szinten gondoskodnak, ami oly nagy szerepet játszik azon otthonos légkör fenntartásában és javításában, amelyet Isten oltott a Műbe, amikor 1928-ban megbízta az Atyánkat a Mű alapításával.

E *Mária-év* első hónapjai egybeesnek a papok évével, amelyet XVI. Benedek az egész Egyház számára hirdetett ki. A papok éve során hangsúlyoztam, hogy amikor imádkozunk a papokért, azért is imádkoznunk kell, hogy minden hívőben jobban tudatosuljon, hogy **papi lelkünk** van, amely mindennapi odaadásunkban nyilvánul meg, és hogy szintén napi szinten törekedjünk továbbadni a velünk kapcsolatban állóknak az örömet,

amelyet ez az ajándék fakaszt,
amelyet minden megkeresztelt
ember a magáénak mondhat.

Február 14-e a Szent Kereszt Papi
Társaság 1943-ban történt
alapításának is évfordulója. Aznap
miközben Szent Josemaría az Oltár
Áldozatát mutatta be az egyik női
központ kápolnájában, az Úr
megadta neki a megoldást arra, hogy
papokat lehessen inkardinálni az
Opus Deibe. Az Atyánk, aki mélyen
hitt az isteni Gondviselésben,
világosan látta, hogy a dátumok ilyen
egybeesésével az Úr meg akarta
erősíteni a férfiak és nők, világiak és
papok mély egységét az Opus Deiben
a szellemiség, a hivatás és a
kormányzás terén. Ahogy ő maga
fogalmazott: ***olyan volt, mintha az
Úr azt akarná mondani nekünk:
ne törjétek meg a Mű egységét!
Szeressétek, védelmezzétek,
tápláljátok!***^[4]

A *papi lélek* nem más, mint a megkereszteltekben valósággá vált általános papság, amely életük minden pillanatát áthatja. Az Atyánk megköszönte Istennek, hogy ez valóság lett a Mű minden egyes hívének életében. 1960-ban például azt mondta: ***gyakran mondtam nektek, hogy mindannyiunknak, papoknak és világiaknak, papi lelkünk van. Sőt azt is mondanám minden gyermekemnek, hogy papok – azon királyi papság révén, amelyről Szent Péter beszél (vö. 1Pt2,9) – nemcsak a keresztség révén, hanem azért is, mert vos estis lux mundi, ti vagytok a világ világossága, és a világosságot nem rejtik véka alá: non potest civitas abscondi supra montem posita(Mt5,14), a hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Krisztust felemelték a Kereszten, hogy mindent magához vonzzon, és a gyermekeim igyekeznek Őt minden nemes emberi tevékenység***

csúcsára állítani, hozzá vinni a lelkeket.[5]

Emlékezetünkbe idézve ezt a bizonyosságot, arra buzdított, hogy váltsunk valóra a keresztény hivatásban rejlő minden lehetőséget. De nem állt meg annál, hogy elméletben elénk tárta ezt az igazságot, hanem azt is megtanította, hogyan ültethetjük át a gyakorlatba. Azt tanácsolta, hogy a nap huszonnégy óráján keresztül *éljük meg* a szentmisét, a felajánlásban tárjuk Isten elé a nap feladatait, sikereinket és kudarcainkat, bánatunkat és örömeinket. Azt ajánlotta, hogy munka közben keresztény módon igyekezzünk gyakorolni azokat az erényeket, amelyeket minden szakmai tevékenység magában foglal: szorgalom, önmegtagadás, mások szolgálata stb. Ezáltal – mondta – a szentmise valóban ***a keresztény ember lelki életének középpontjává***

és gyökerévé válik,[6] és a Szent Áldozatot kiterjesztjük az egész napra.

Szeretett belemenni a részletekbe. Egy fiatalokkal tartott összejövetel során arra a kérdésre, hogy hogyan kell megnyilvánulnia a gyakorlatban a papi lelkünknek, így válaszolt: **mit gondolsz, milyennek kell lennie egy papnak? Önfeláldozónak, buzgónak, mosolygósnak, vonzónak, olyan embernek, aki nem utasítja el azokat, akik a szolgálatát kérik, aki tud megbocsátani, megérteni másokat, tanácsot adni... Ezt – sok más dologgal együtt – már mind tudtad, és meg vagyok róla győződve, fiam, hogy igyekszel ezt megvalósítani: ezért van papi lelked.**[7]

Egy másik alkalommal pedig így beszélt: **részesültök Krisztus királyi papságából, mivel**

***megkaptátok a keresztség és a
bérmálás szentségét, és a
Szentlélek nyújtotta karizmákból
is részesültök abban az
értelemben, hogy sok jó dolgot
tesztek. Egy szavatok olykor
felnyitja egy vak ember szemét;
viselkedésetek képessé tesz valakit,
aki béna volt, aki semmit nem tett
keresztény életéért, arra, hogy
felkeljen és munkához lásson
veletek együtt. Még azok is, akik
halottak voltak, akik már
bomlásnak indultak, kéréseitek,
tanításotok, imádságotok nyomán
a bűnbánat szentségéhez járulnak.
Megtisztulnak és nagy dologra
válnak képessé: feltámadtak.***[8]

E gondolatok fényében feltehetjük magunknak a kérdést, hogy vajon valóban a szentmisében futnak-e össze vágyaink és szándékaink, vajon a mise az a forrás, amely táplálja az életszentség és az apostolkodás iránti vágyunkat. Lelkeket látunk azokban,

akikkel a nap folyamán találkozunk?
A szeretet és a bűnbánat
cselekedeteivel reagálunk, amikor
látjuk az Urat érő sérelmeket?
Ezenkívül táplálnunk kell a
szolidaritást azokkal, akik a háborúk,
üldözések, természeti katasztrófák
stb. miatt anyagilag vagy lelkileg
szenvednek, és próbáljunk meg
segítségükre lenni imádságunkkal és
ha lehetséges, anyagi segítségünkkel.
Törekedjünk arra, hogy a haiti
földrengéshez hasonló hírek ne
váljanak pusztá emlékké.

Az apostoli gyümölcsök az Úrral való
egységünktől függnének, ahogy a Pápa
hangsúlyozta, amikor az ars-i szent
plébános rendkívüli lelkipásztori
eredményességéről beszélt egy
kihallgatáson. **Az emberek szívét
nem emberi adottságai révén
érintette meg, nem is akaratának
dicséretes eltökéltségével, hanem
azzal nyerte meg még a
legmakacsabb lelkeket is, hogy**

arról beszélt nekik, amit ő maga mélyen megélt, Krisztussal való barátságáról. „Szerelmes” volt Krisztusba. és lelkipásztori sikerének igazi titka lángoló szeretete volt az Oltáriszentség misztériuma iránt, amelyet bemutatott és megélt, és ez szeretetté vált benne Krisztus nyája, a keresztények és minden, Istent kereső ember iránt.[9]

Február 19-én különösen felidézzük szeretett don Álvarónkat, aki e napon ünnepelte a névnapját. Bízunk rá magunkat a közbenjárására, hogy ugyanazzal a gyermeki lelkülettel éljük meg ezt a *Mária-évet*, mint amellyel Szent Josemaría első utódja kihirdette és megélte a többi Mária-évet a Mű különböző évfordulóinak alkalmából. A rákövetkező napon, február 20-án két aggregátus fivéreteként diakónussá szenteltem. Imádkozzunk értük és minden papért.

Néhány nappal ezelőtt a Szentatya magánkihallgatáson fogadott.

Mindnyájatok szeretetét és imádságát elvittem neki, és biztosítottam róla, hogy folyamatosan imádkozunk érte és a szándékaiért. Tegyük ezt továbbra is, szoros egységben Péter utódjával és az Egyház valamennyi püspökével, papjával és hívőjével. XVI. Benedek megáldotta a Mű híveinek valamennyi apostoli törekvését és megáldott mindnyájatokat.

Nincs szükség arra, hogy emlékeztesselek benneteket, mennyire támaszkodom a szándékaimért felajánlott imádságaitokra. Legyetek továbbra is nagylelkűek az imádságban.

Szívem minden szeretetével megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2010. február 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: egy családi
összejövetel jegyzetei, 1955. február

[2] II. VATIKÁNI ZSINAT: záró üzenet
a nőknek, 1965. december 8., 3-4.
pont

[3] SZENT JOSEMARÍA:
Conversaciones, 87

[4] SZENT JOSEMARÍA: egy családi
összejövetel jegyzetei, 1974. március
31.

[5] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés jegyzetei, 1960. április 15.

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 87

[7] SZENT JOSEMARÍA: egy családi
összejövetel jegyzetei, 1974. március
31.

[8] SZENT JOSEMARÍA: egy családi
összejövetel jegyzetei, 1972. október

[9] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatás, 2009. augusztus 5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2010-februari-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-februari-levele/)
(2025.08.09.)